

Изази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
на по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ, БОС-
НУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Претплата шаље се поштомском
укупницом непосредно админи-
страцији „Гл. Црног.“ на Цети-
ње, или отплатити поштом на
коју драго пошту, а коме је
наручнице, може се претплатити
код г. *Петра Рамадановића*, К. Ц.
агента у Котору, а у Србији код
г. *Мате Стајића* књижара у *Бео-
граду*. Дониеси се шаљу уред-
ништву. Рукописи се не враћају.
За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цифа-
ра по три новчића за први пут,
а за сваки даљи пут по 2 новч.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВЈЕСТИ

— Њ. В. Њаз Насљедник от-
путовао је јучер испод Бара у Беч
гдје ће се састати са Њ. Ц. В.
Њагињом Лахтенбершком а одатле
заједно поћи ће у Петроград. У
пратњи Његовог Височанства су ађу-
тант г. г. Славо Ђурковић и Ми-
хаил Поповић.

— Нови јахт „Тимза“ дар Њ. В.
Султана нашем Господару, синоћ ка-
сно је стигао под Бар. Г. С. Ђурко-
вић, адјутант Њ. В. Господар, а пошао
је одма на пароброд, да у име Њ.
В. поздрави изасланика Њ. В. Сул-
тана, пуковника Тефик-бега, који је
иза тога изашао с јахта са адјутан-
том министра мрнарице г. Исам-бе-
гом и са заповједником јахта да се
преставе Њ. В. Господару. Њ. В.
Височанство примило их је у приват-
ној аудјенцији и зауставило на чај.
Јутрос је јахт допловио пред Топо-
лицу, окићен разнијем заставама, и
чим је сидро спустио, испалио је 21
метак топовски. Са Вољујице био је
отпоздрављен такођер са 21 метком.
Њ. В. Престолонаслѣдник отишао је
на јахт, гдје је био примљен од Њ.
Преуз. г. Февзи-паше, који је нарочито
пошао у Бар са својим секретаром
Назим-бегом, и г. Серкиз-ефен-
дијом, консулом из Оциња, и од
остале госпде на јахту. Ступање
Њ. В. Престолонаслѣдника на јахт
било је поздрављено са 21 метком
из топова. На јахту су измијењене
срдчане здравице Њ. В. Султану,
Њ. В. Господару и Њажевској Ку-
ћи. Пошто се Њ. В. Престолонаслѣд-
ник повратио са јахта, Њ. Преуз.
Февзи-паша са осталом господом с
јахта повратили су визиту Његовом
Височанству. Сјутра ће бити зва-
нична предаја јахта и примање Сул-
тановог изасланика, који носи своје-
ручно писмо Султаново Њ. В. Го-
сподару.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 5 марта.

У прошлом броју донијели смо
телеграм, да је китајска влада одби-
ла ноту италијанског посланика Де
Мартина у Пекину односно усту-
пања Санмунског залива од стране
Китаја Италији под најам, и други
да је пет италијанских ратних
бродова већ кренуло пут Китаја, што
значи, да Италија не мисли напу-
штати ту мисао, да и она учествује
у уживању китајских природних
богатава, и у заслуги ширења јев-
ропске цивилизације у тој простра-
ној царевини. Кад је њемачка изне-
надила свијет прошле године заузи-
мање Кјачау, за што би Италија
стојала скрштенијех рука, када јој
велико ратно бродовље узалуд стоји,
а Њемачку заиста нијесу повели у
Китај економни интереси неодоли-
вији негошто Италију тамо упућују?
Италијански министар инострани-
јих дјела адмирал Каневаро, који

је и рјешењу критскога питања то-
лико симпатија и угледа добио код
велесила највише заинтересованијех
у китајским стварима, то јест, код
Русије, Инглеске и Француске, заиста
није тај корак учинио без претход-
ног споразума са њима. Са извјесне
стране хтело би се потакнути сумњу,
као да је Русија у Пекину упливи-
сала, да се одбије италијанска нота,
а напротив Инглеској се приписује,
да потпомаже Италију у том пита-
њу. Али ако икојој велесил не годи
појава Италије на далеком истоку,
то је та велесила на првоме мјесту
Инглеска, која се није научила да ни
с ким дијели што има и што тежи да
има. А Санмунски залив наоди се у
сфери инглеских интереса, на југу
Шанхаја, и сва област око тог за-
лива сматра се као ередиштем трго-
вине. У тој области је Појангско
језеро 145 километара дуго а 32 ши-
роко, на ком је развијена пловидба од
неколико година, а и ријеке, које се у
њ слијевају, приступачне су мањим
лађама. Особито се производи велика
свила. Дакле као да се Италија није
узалуд подигла пут далеког истока.
А пошто је та тачка у сфери инглес-
ких интереса, и близу Шанхаја,
то заиста неугоднија мора бити ова
појава Италије на далеком истоку
него ли Русији.

Број Италијана а у Китају све
више расте, индустријске концесије
тамо привлаче италијанске капитал
и италијанске раднике, а и међу
мисионерима има доста Италијанаца,
за то, вели римска „Трибуна“, Ита-
лија не може остати сасвијем равно-
душна према великоме догађају, ко-
јијем се завршује наш вијек — пре-
мја преобразовању китајске царевине
помоћу јевропске цивилизације.

Из Рима се чује, да су све
велесиле наклонене Италији и одиста
неће јој се ниједна противити баш
услед положаја, који је Италија у
последње доба заузела у међународ-
ној политици; јер колико ће Русија
и Француска гледати да је што
више обвезу, толико ће се Ингле-
ска и Њемачка чувати, да је што
више од себе не удале. За то ће
Пекин попустити Риму, и Италија
ће успјети у свом подухвату, што јој
од срца желимо.

Него као да Маскатски инци-
дент између Инглеске и Француске
није прошао а да не остави за собом
трига оне исте инглеске политике,
која је у Фашоди тријумфирала над
Француском.

Ево у чему је ствар. Г. 1862
склопљен је уговор, којим се Ин-
глеска и Француска узајамно обве-
зују, да ће независност Маската
поштовати. У марту прошле године
француски агент израдио је код
маскатског Султана, да му овај усту-
пи један комад земљиште ради угље-
ног складишта. Изгледало је да се
томе неће противити Инглеска, тијем
мање, пошто је Инглеска исту кон-
сију од Султана добила. Али кад је
Инглески агент, почетком ове године,
то дознао, протестирао је, и захтје-
вао од Султана, да ону уступку опоз-
ове. Ово је захтјевање поприштио
ратнијем мјерама, не само противу
Маската него и противу Француске,
те је Султан био принуђен, да про-
гласи дотични уговор с Француском

као ништав. Тај поступак инглеског
агента изазвао је узбуђење у Фран-
цуској, али је министар иностранијех
дјела г. Делкасе умирио јавно мњење
одговором на дотичну интерпелацију,
да је било довољно упозорити ингле-
ску владу на уговор од 1862. те да
је Инглеска поступак свога агента
осудила и француској влади изја-
вила своје сажалење због тога по-
ступка. Камара је примила са задо-
вољством ту изјаву, а листови су
обасули хвалама г. Делкасе, који је
такву задовољштину знао тако брзо
добити.

Али у инглеској доњој кући чула
се изјава од подсекретара Бродрика,
која се не слаже са оном француског
министра. Бродрик је изјавио, да по-
ступак инглеског агента не само да
није био осуђен од владе, него је
био одобрен, јер је он одговарао до-
бивенијем инструкцијама. А што се
тиче и материјалне стране питања.
Делкасова изјава није потпуна. Он
је заборавио да спомене, да је он
ковцем новембра на једну интерпе-
лацију, што је у ствари о намјера-
ваном добитку земљишта на Маскат-
ској обали, одговорио, да он о томе
ништа не зна. Ту је изјаву он прије
неколико дана поновио. Дакле се ту
тиче корака француског агента, који
је прешао своје инструкције. Што се
тиче пријетње бомбардирањем, то
се инглески агент не може осудити,
јер он није био у стању да учини
разлику између одговорности фран-
цуског агента и Маскатског Султана
с једне и француске владе с друге
стране. С тога је инглеска влада
мњења, да је поступак инглеског
агента у главном потпуно коректан.
Уговором од 1862 није искључено,
да Француска у Маскату има угљено
складиште, као што има и Инглеска.
Али с тијем није скончано и присва-
јање земљишта. Слична изјава чула
се и у горњој кући. Услед тијех
владиних изјава, париска „Хава-
сова Агенција“ доноси саопштење,
које гласи: „Нашу изјаву подсекретара
извањских посала, треба истакнути,
да уступање Маскатског Султана
мјеста за угљено складиште, не обу-
хваћа право ни да се застава развије,
ни да се утврђење подиже. Док под-
секретар изјављује, да није инглеска
влада свог агента укорила, не пори-
че, да је признао некоректност по-
ступка, и да је с тога изјавио
дубоко сажалење.“ На сваки на-
чин, остаје факт, да је у ингле-
ском парламенту инглеска влада
изјавила, да она није укорила свог
агента због његовог поступка, по-
што је гласи. Делкасе у француском
министарству изјавио, да јест, и
да му је с тога инглеска влада своје
сажалење изјавила. Интересантно је,
што ће сада г. Делкасе у парла-
менту на то одговорити. Ма био
какав одговор, извјесно је, да ова
Маскатска афера неће допринијети
побољшању инглеско-француских
односа, ни колико Фашодска афера.

Књижевност, умјетност и просвјета.

(Змајева педесетогодишњица.) Под
овијем насловом „Србобран“ пише:

Срби у Загребу ријешили да просла-
ве педесетогодишњицу књижевног и пјес-
ничког рада Змаја Јована Јовановића. Што
је Српства на овоме свијету, и старог и
младог, све то с пијететом помиње нас

великана-пјесника нашег, и похитаће све
године да му прослави педесетогодишњицу
сјајнога рада на књижи и пјесми српској;
похитаће да прослави овај ријетки јубилеј
све Српство, цео народ, сви српски краје-
ви и земље, сва друштва и удружења, јер
је Змајево слање опште српско народно
слање. Загребачки Срби, у чијој средини
омилени и омиљени пјесник наш посве-
ћује своје још и сада свијеже и једре силе
пјеји народној и образовању најмлађага
појаса народног — не могу и не смију
изостати иза остале браће своје; они су,
као најближа околиња Змајева, у првом
реду позвани да на дан Змајево педесето-
годишњице буду тумачи оне топле, нео-
граничене љубави, којом српски народ
обасипа великана свога; они су у првом
реду позвани, да тој општој народној љу-
бави даду видљива знака у прослави која
ће бити достојна и великога јубилара, и
народа који га слави.

Тврдо смо увјерени да ће прослава
Змајево педесетогодишњице бити достојна
величине његове; увјерени смо јер знамо
да ће овдашње Српство с највећим оду-
шевљењем пригетити прослави тој, а у
том одушевљењу неће заостати ни остала
браћа Срби, који ће, и поред слава на
свом дому, похитати и у наше кола, да
га начине што већим, што живљим, у
славу великом јубилару, а на понос и ди-
ку имену српском.

А тако, слање, опште народно сла-
ње, и заслужује наш пјесник-великан који
је прави и истински народни пјесник.
Ниједан од српских пјесника није толико
и тако народан као Змај; то је његова
главна врлина, главна особина; у томе се,
у питању народног обљења његова рада
и осјећања, не може с њиме такмичити ни
један књижевник модерне књижевности
српске.

Кроз ових педесет година, како Змај
пјева, вада је живио са својим народом.
Огуда је он народан. Његов јеснички жи-
вот кроз ту половину вијека, његови пјес-
нички осјећаји, његове идеје — уједино су
и идеје српског народа у томе времену.
Осећао је с народом, мислио је с наро-
дом, пјевао је народу из срца, пјевао је
догађаје из јавног живота народног, јед-
ном ријечи: јавни живот народни нашао
је свога израз у његовом пјесничком ду-
ху, излио се у његове лијепе, његове срп-
ске пјесме.

Зато Змаја народ схваћа и разумије.
Имаде зблиа и у нас пјесника, који су
прави пјесници, и пјесмама, које су добре
и пуне појезије, по их народ не схваћа,
не разумије, не мари за њих, јер нијесу
народни, нијесу народу од срца отпали,
нијесу проистекли кроз појединца насције-
лосте народу из срца и од срца. Али на-
род српски Змаја воли, те олакко разбира
смиело његове појезије. Има ли Србина
коме није од срца отпала „Пјесма о пјесми“
и све друге родољубиве пјесме Змајево?
Зар би се наша Српкиња која није сузе
ронила, читајући „Булић“ и „Булић
Увек!“ Зар имаде српског дјетета, коме
се не би свидио „Мали Јова“ и све редом
дјетије пјесме Чика-Јовине! Имаде ли
Србина пјесника, који би љепше и вјештије
умио препијети умотворе страних пјесника
у српски слог и стих! Имаде ли умног и
озбиљног родољуба српског, који се, чита-
јући умне „Свохвацице“ „Прозаиде“, не
би још више замислио, још дубље умовао!

Кад је пјесник народан, онда га и
народ разумије, јер живи животом, којим
и народ, то јест јавни дух народни. И
ванетину, историју српскога народа последи
бури године четрдесет осме можем веома
често коментарисати, објашњавати пјесмама
Змајевим. А многе и многе пјесме његове
потомом народном нараштају, који ће иза
нас доћи, потпуно ће тумачити политика
и културна историја епохе од потоњих
педесет година. Змај је пјесник те епохе,
он тумачи ту епоху, а и она њега. Дичан
пјесник, дична и епоха! Замислите прво
њено раздобље, омладински покрет шезде-
сетих и седамдесетих година! Змај је пје-
сник тога покрета народног, у његовим
пјесмама откуцава срце младога нараштаја,
он је проповједник и тумач нових нада
народних.

Па и времена потоња, са свима мије-
нама среће и несреће народне, успјеха и
неуспјеха, наде и очајања слипе се вјерно
у пјесмама Змајевим. Борба за уставну
слободу, за право народности, за народна

права у цркви, борба за слободу на Балкану, и сваки други покрет у народу без разлике граница и области, одјекнуо је и пјесмама његовим. Тако је Змај у грудима својим нашао мјеста васцијеломе народу својем, те за то ваља да цео народ манифестује свечано, да је и он нашао мјеста у грудима свих Срба. Тиме ће се показати, да га народ умије цијенити, да га схваћу и признаје за пјесника васколиког народа. Народ је истина бог, више пута показао, како Змаја веома цијени, али овај пут то ваља нарочито учинити, јер је ова година међу свима досадашњим најзначајнија као јубиларна година Змајева.

Педесет година...

Та педесет је година сада и оним догађајима, када се оно несретно свршила борба народна, а педесет је година, како је први пут пропјевао народни слануј, чије је пјевање кроз пет деценија јасан докуменат: да несрећна борба није народ уништила, но да је ерпе народа ерпског, воља народна, живот народни и даље живио и трајао, па и да данас, ма да су времена тешка и претешка, живи и траје — у борби и нади на бољу будућност.

Достојно ваља прославити прву појану знаменитог пјевања Змајевог, јер тиме не ћемо прославити само личност, но и епоху историје народне, пошто је јубилар тако велики, тако народан пјесник, да је преставник цијеле једне епохе живота народног.

Народ који не поштује своје велике људе, не заслужује ни да их има. Српски народ поштује своје велике људе, јер сво се спрема да најсвечаније прослави највећег пјесника свога, ерпски народ дакле и заслужује да има великих људи. Читав низ свечаности што ће их ерпски народ приредити ове године у славу Змајеву, показује свему образованом свијету, да је ерпски народ заслужио да има Змаја.

За то, Србадијо мила, спремај се свуда на дому своме за славу Змајеву, на похитај и амо, кад те браћа позову, да се све ерпске жеље и топле молитве за великана нашег и благодарност наша у једно слију. У неуволи нијенац славе његове свако ерпско мјесто треба да уплете лантак свој!

(О књижевној критици.) На свечаној сједници Академије наука у Биограду 22 фебруара, држао је г. А. Николић, нови академичар, приступну бесједу, коју „Нови Одјек“ доноси у сљедећем изводу:

Поменути у приступу како је литерарну критику отпочео Вук оцјенама „Усамљенога јуноне“ и нарочито „Бубомира у Јелену“, прешао је на говор о књижевности разликујући у њој радове који су резултат озбиљнога и зналачкога тражења истине од радова који су само „штампане ствари“ на основу јучерашњих знања. Иза тога говорио је о критици, у којој сматра хвалу и кућење као неопходан рад, а поред оцјене и пресуде став-

ља јој као још важнији задатак колаборацију. Код литерарне критике указује на разлику колаборације спрам критике у науци, али сматра да и овде може бити колаборације, и да је литерарна критика управо сарадња у појезији, а поред тога још прилог за проучавање појезије.

У говору о појезији изио је више различитих сматрања на појезију, а заступао је гледиште: да је појезија у том што се као живо и истинито представи оно што не постоји у ствари, што се од фикције начини истина. Појезија је осјећањем покренути израз живота, израз заједнице осјећања. Тај израз живота осједочи се као појезија по том што је у пјесничком дјелу „као жив“ и што даје емоције. Спрам различитих кругова осјећања и разумијевања живота различити су и пјесници и њихове публике, али су пјесници увијек израз једнога заједничкога круга осјећања, и у идеалима, које нико не би разумио, нема појезије. За потврду да овако гледиште боље објашњује појаве наводи примјере између других и тај: да с напретком образованости појезија добија све више мислене садржине.

Обиљеживши израз живота као предмет појезије и осјећање као покретача пјесничкога, износи пита још треба пјеснику да би израдио пјесничко дјело, и показује да је тако звањ „пјеснички дар“ у реплетивној осјетљивости његовој, т. ј. у том што он умије ухватити из безброја поједности у животу оне које су најважније, и с тога карактеристичне и експресивне. Тиме пјесник добија јасну визију живота с интуицијом у оно што је скривено иза видљивих поједности. Кад је то све у духу пјесничком прибрано и приређено, онда је и пјесничко дјело готово.

У питању да ли појезија може служити практичним потребама изио је сматрање да појезија може радити сваку тему само на свој начин, а никакко према потребама које су ван појезије. Ако би н. пр. зарад тенденције узимала људе као примјере, то би учинило да те људе не би могла индивидуисати, а то значи дати им живота.

Завршио је надом да појезија уљепшава и нишом осјећања, а за литерарну критику рекао је да она мора пјесничким дјелима прилазити с љубављу, и да је за њу много горе кад не спази љепоте него кад превиди мане.

(Православни Срби у Америци.) У „Московским Вједомостима“ имају неки податци о православљу у Калифорнији, који ће Србе, нарочито православне, интересовати. У Калифорнији напредује православље добро. Црква православна стоји под епископом у Сан-Франциску који је епископ над православљем у Сједињеним Државама сјевероамеричким. Епископа поставља руски свети синод. Садашњи епи-

скоп зове се Тихон, а прије њега био је епископ Никола, који је сад епископ оренбуршки и уралски.

Православна општина има у вароши Сеатлу, са свештеником Амвросијем из Чикага. Уз њега има пјечник Рус. Од Сеатла на 70 миља има мјесто Вилкесон, гдје у угљеном мајдану раде Словаци и галички Руси (Русини.) Ови долазе у варош у православу цркву, која сад има свога свештеника и слушају словенску божју службу. Црква је тамошња лијепо уређена.

У савом Сан-Франциску има епископ прекрасан двор, који је купио руски св. синод. То је кућа трокатница, пространа, која је удешена за смештање цркве у њој. Од улице има на крову три кубета, на којима се блиста православни крст. Црква је на другом спрату и у висину иде до крова. Иконостас има четири спрата икона. Скоро све црквене ствари послате су из Русије. У тој кући епархијална је управа аљаскинска. На трећем спрату око цркве собе су епископа, пјечника црквених и за свештенике, који долазе црквеним послом у Сан-Франциско. А у сутерену смјештене су црквене ствари, које се на искање шаљу црквама у епархији, и тамо је кујна трпезарија и школа. Свештеник и ђакон саборне цркве живе у засебним становама, као људи ожењени и са фамилијом.

У Сан-Франциску има врло много православних, који су различне народности, али највише је Срба. Они су већином средњи трговци. Недељом бива их у цркви 40—50, а о већим празницима долази их много више. Владика Тихон стара се, како ће људима да омилу цркву, јер они по американски, увијек иду за послом. Богослужење бива свечано, удешен је хор пјевача од дјеце и одраслих. Школа се држи суботом и недељом, гдје се дјеца уче божјим законом (на инглеском језику); уз то учи се руски и словенски језик, као и други потребни предмети. Проципијед се редовно држи, а на инглеском језику издају се књижице вјерско-параметвене садржине, које се у цркви раздају народу. За православне у Америци издаје се од неколико година „Амерички Православни Весник“

По епископовој наредби отишао је један калуђер у варош Цаксон, да тамо служи у православној цркви. Ту га је дочекао и лијепо угостио Србин Панта Којевит, који тамо држи земљу под закуп, ради винограде и важи као имућан човјек. Панта има у кући 10 чељади, Срба нежењених.

Варош Цаксон на 150 миља лежи од Сан-Франциска на запад на подножју планине Сијере Неваде. Има до 3000 становника већином Талијана и Словена. Йуди у њему нијесу богати. Православна црква подигнута је 1894 г. у спомен Св. Сави ерпском, а подигли су је тамошњи Срби уз потпору владике Николе. Око тога по-

сла највише се трудио јером. Севастијан Дабовић. Цркву је осветио владика 17 јануара 1895 г. Она је сва од камена, са нисоким звоником. У Цаксону има до 200 православних душа.

(Нове књиге.) Примили смо на приказ сљедеће нове књиге:

Свијеће и трње. Dr. Trnoplesar — Bu-disvoj. U Trstu, 1898.

(Нове композиције.) Из литографије П. Марковића у Биограду изашле су композиције: Коло тргов. омладине и Сарајевска. За клавир. Ст. Ј. Ник. Стаје 1.50 дин.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

(Прва шумарска школа у Америци.) Допосимо из „Тежака“ сљедећи приказ прве шумарске школе Уједињенијех Држава од ученог Француза г. Анрија, проф. шумарске школе у Нансију:

„У држави Њу-Јорку отворена је ово дана једна шумарска школа — прва шумарска школа у Америци. Ово је чин од највишег значаја по будућност Шумарства у тој земљи, као што је најрјечитији свједок обрта који је наступио у јавноме мишљењу с оне стране Атлантике.

Све до године 1870., огромне, величаштене шуме Сјeverне Америке ништене су немилце — и огњем и гвожђем. Нико се на њих није освртао, јер их је свако сматрао као неписце. Али од двадесет и пет година на овамо, увиђавни људи почели се и плашити за будућност и бунити противу народног сљепа, које је немиланце уништавало ово природно благо на цијеломе пространству повога свијета. И прво се почели оснивати друштва која су себи стављала у задатак: да бране постојеће шуме, а подижу нове на мјестима гдје се потреба осјећала, или гдје су оне безочно утамањене биле. Тако се, на примјер, друштво Abbot Day — склоњено са оваким програмом године 1872 у држави Небраси — распрострло за двадесет година у тридесет и седам других држава Уније; док је године 1876 узела ту ствар у своје руке и сама америчка влада, одредив г. Д-ра Хофа да то питање пручи са разних гледишта, и да га проучи у Јевропи као и у Америци. Извјештај овога господина био је само речити прилог одбрани шума, њиховој корисности, њиховом одржању и разумном гајењу; па, како је исти извјештај по красном обичају америчком, и штампан и бесплатно растурен, то је он само могао допринијети да порасте број људи који су тражили да се одлучним мјерама стане на пут пустошиној горосјечи.

Државна интервенција би заслуга ових разних лига и дружина, на првом мјесту Лиге америчког шумарства, која се склопи у години 1875., и којој је Др. Хоф,

ЛИСТА К.

М Ц И Р И

ПОЕМА М. Ю. Лермонтова

ПРЕВЕО Ник. Ст. Љубиша.

Вкусная, вкусная, мало меда,
и се лав, умираю.

1 Книжка Царствъ.

(Саршета).

XVII.

„Чекао сам. У хлад ноћи
Он чу врага из потаје, —
Завијање тако дуго,
Ка' човјеч' јавк да је.

Поче шапом и'јосак рити,
Подигне се и приложе, —
Па поскочи — и за мало
Што ме страпна смрт набјеже.

Но палицом ка' сјокром
Чело сам му презекао...
Он ка' човјек зајаука
И рањен се скотрљао.

Ка' потоком из ране му
Стаде густа крв се лити...
Међу нама, опет снова,
Бој продужи страховити!

XVIII.

„Он ми скочи на грудима;
Кроз грло му оружије
Два пут савих, — и он стаде
Из све силе да се бије.

Заплетени ка' пар змија
Друг је друга загрлио, —
Ми смо пали, — и у мраку
Међу нама бој се био.

Ох, ја бијих страхан тада;
Као пантер диваљ, зао, —
Као да сам ја у шуми
Звјеровима порастао.

Ка' да никад људско р'јечи
Н'јосу биле на језику;
Ка' да бијих од дјетињства
Ужасноме свика' крику.

Враг дисаше све спорије...
Оћаше ме још давити, —
Зјен ока му грозно сину —
И он усни сан вјечити.

Побједином ка' што треба
Прислу прса он се био;
О, ка јунак са јунаком
Јуначки се смрћу ерио!..

XIX.

„Ви'ш трагове на грудима,
Што ми зв'јере шапом даде, —
Њих ћо навјек изл'јечити
Смрт покровом земље ладне.

Но без бриге кроза шуму
Бјежао сам из свих сила...
Ал' све залуд: судба ј' смјеха
Нада мноме жељна била!

XX.

„Ја изиђох на крај шуме.
Б'јели дан се већ пробуди,
А с пута ми хор свјетила
У његово неста груди.

Тамна шума зборит стаде.
Поврх села дим је био;
А вјетром се у долине
Подмукао шум носно...

И ја сједох да што чујем;
Но са вјетром и шум преста.

Погледивах наоколо:
Позната ми бјеху мјеста.

О, страшно је било мени, —
Н'јесам дуго разумно,
Да ја к мојој тамници сам
И опет се повратио.

Да сам залуд тол'ко дана
Ласка тајне мисли моје,
Мучио се и страдао,
Па од свега сада што је?...

Тек ја гленух свијет Божји,
У цвијету мојих љета, —
При ромору шума дознах:
Што слобода значи света.

И да у гроб тугу носим
За рођену земљу драгу, —
Укор нада преварени, —
Сажаљења нашег љагу!...

Још у сумњи док сам био:
Сан ужасан, мишљах, да је...
Звук ме звона изненади —
И тад јасно дознах шта је!

Из дјетињства на јаву ми
Живе снове гонио је:
За ближе ми и рођаке,
За слободне степе моје.

За бијесне хате оне,
И за битко међ' горама,
Гдје све редом побјеђивах —
Све слушах ме не сама!...

Звук му слушах и без суза,
Ка' са срца да је пао —
Мишљах неко да је гвожђем
По грудима ударао!...

И једва се могах сјетит',
Да ми тамо нема трага;
Да ме никад видјет' неће
Домовина моја драга.

XXI.

„Да, заслужих коцку моју!
Хат јахача баци трома,
Па из туђих стена нађе
Прав и кратак пут свог дома...

Прод њим што сам? — залуд груд је
Пуна жеља и жалости:
То је мапшта, слабост ума,
То ј' ништавни жар младости.

Тамница је оставила
Свој дубоки печат на ме...
Цвјет је такав, што сам никне
Бл'јед и влажан у сред таме.

Дуго чека топле зраке,
Па да пушти листак млади, —
Докле њега добра рука
Међу руже не пресади.

Ту животом живот киши...
Но, гле, сине зора рана —
Луч се такне слаба цвјета
У тамници васпитана.

XXII.

„И, ка њега, немилосни,
Тај ме дана луч палио.
Залуду сам ја у траву
Измучену главу крпо:

На челу ми лист њен сухи
Ка' трнови в'јенац пао —
А из земље по лицу ме
Врући огањ ударао.

За трен искре гаснуле су;
Магла ишла у висове.

начелник шумарског одјељења у министарству народне привреде, био вриједни благајник. Пред овим удружењем, које је, поред опште заштите шума, имало у задатку и сађење корисног дрвећа, Др. Хоф прочитао је једну спомену у чијем и самом наслову лежи читав програм, а на име спомену: О дужоостима државне власти у одржању шума.

У години 1886., г. Роб, сенатор државе Њу-Јорка долазио је у Париз да проучи француско шумарско законодавство, и да законодавном тијелу своје државе (Њу-Јорка) поднесе предлог за закон о заштити шума.

Најзад, г. Ферно, неуморни насљедник Д-ра Хофа у министарству народне привреде, успије да и својим писањем и својим истраживањима од тако очито практичног значаја убједи шири круг својих земљака: да је крпање вријеме да се америчке шуме подвргну разумном његовању које би и доносило трајна прихода и осигуравало њихово подмлађивање.

Дакле, овај патриотски покрет, — но којег се ми овдје само узгред можемо допрати — био је најживљи у држи Њу-Јорку; па је ево најзад, после тридесет година борбе, и побједио, отворив преко, њу-јоршког законодавног тијела, прву шумарску школу у Америци!

И тако, законодавном одлуком државе Њу-Јорка, од 26 марта 1898 године основа се у Итали — гдје већ постоји чувени Корнелов Универзитет и као додатак самом Универзитету — шумарска школа државе Њу-Јорка.

Наставничко тијело школе састоји се из једног предједника, и то предједника самог универзитета; из једног директора, у овом случају самог г. Ферноа, као професора шумарства о технике, и тридесет других професора и помоћника Корнеловог Универзитета! Од овог последњег броја четрнаест њих долазе као предавачи природних наука; док сама та цифра показује, колику важност, и са колико разлога, практички Американци придају учењу природних наука, као и примјени њихово на области шумарства. (У Француској, у школи шумарској, има свега два професора за ову и оваку наставу).

По гласу исте одлуке законодавне овлашћени су дотични администратори: да на Корнеловом Универзитету отворе школу, у којој ће се учити и теорија и практика шумарске науке; док уз исто ријешење иде и дар државе школи од неких петнаест хиљада хектара земље под гором у планинама Адирондака, која има служити као опшито и поље и имање.

Ево, у осталом, којим се ријечима представља задаћа овог завода у књизи, која објављује установе саме школе. Ми молимо за допуштење у вјерноме тексту прикажемо дотични лист из дотичне књиге, јер смо увјерени: да читање истог неће шкодити оној Француској, у којој су изјаснени законодавци нашла за добро, да

оставе општинама слободну употребу њихових шума.

„Шумарство је вјештина за коју се готово и не зна у нашој Америци“ — вели та књига. „Осим простих пустиња, или полу-пустиња, нема земљишта на свијету на коме неко шумско дрвеће неће нићи, ако га само на миру оставимо. Али, доиста, треба и разумне управе и шумарске науке, па да се највећа корист може видјети од природних услова шумског раста, као да се и за најкраће могуће вријеме дође до највеће количине таквог блага.“

Годишња потрошња дрва у Америци (Уједињеним Државама) рачуна се на неких двадесет милијарда кубних стопа; што представља вредност од најмање једне милијарде долара, или преко пет милијарди динара! И овај се капитал до сада извлачио из прастарих недирутих шума наше отаџбине. Али ваљарска навала на та наша шумска блага, небрига о икаквом подмлатку, и страховита пустош шумске ватре и других узрока — сви другови општега немара — довели су дотле пропаст наших шума, да нам се сада ваља најозбиљније побринути: и о будућности њиховој и о паметном обнављању њиховом, као што нам ваља прегнути да изумимо и науку и здраву научну примјену шумарства... Шумарство је, дакле, та наука која ће нас научити: како се највећа корист може добити од произвођења шума; и први задатак ове школе шумарске биће: да даје питомце који ће такву производњу научно познавати, а шумом умјети технички управљати. Ну, није само то. Разлог зашто се ваља што прије постарати о разумном његовању наших шума, лежи и у жалосним посљедицама пустоше нам горосјече на доброту самог земљишта и количину вова и извора. Ко је тај ко не зна, колико је страдала и плодност наших земаља и моћ наших ријека и потока од гријеха, који је са наших планина и висина збри-сао горски по оклоп?...

Увидјев, најзад, неопходност паметног газдовања нашим шумама, нарочито гором у Адирондаку — чија земља и није за друге пољске усјеве, но само за производњу дрва а из које изиру толики извори, и која нам је резервоар најважнијих вода — држава Њу-Јорк дала је законска израла своје осјећању преко потребе одржавања и његовања шуме, па је на ту циљ одредила и научном газдинству подарила огромни један забран. Као логично сљедство ове прве мјере дошло је установљење школе шумарске, гдје ће потонји управљачи овог имања државног моћи добити потребна им знања научна... Ну, ако су интереси државе, и природно и првенствено, узети у обзир и у школи и на опшитој јој добру, нијесу ту заборављене ни потребе оних који изучавају шумарство са других тачака гледишта. Централна влада у Вашингтону такође је ударила путем државе Њу-Јорка, задржавајући себи шуме у планинама запада; док

се и неке друге државе Уније спремају да то исто учине. Наравно, да ће овакав покрет створити потребу за стручним шумарима. Осим тога, и посједници великих шума, дрварски трговци, фабриканти хартије, и други индустријалци којима требају дрво и његови састојци, почињу увијати; да примјена стручног знања и научних правила у управи шумских добара, дакле примјена шумарства, може само добра доијети...“

(Свиње у воћњаку.) Примјетило је се, како наше старе добре крупне и дуго-вјечне свиње пропадају, постају жилаве, болесне, ситне, штуре и кратковјеке. Код њих је, како оно учени људи веде, наступила дегенерација.

Стручни људи приписују ово томе: што се присади (саднице) узимају из изда-нака оних рђавих и пропахлих свиња, које је снага издала, те су рано пропале, па с тога савјетју: да пољопривредник не засађује свињике изданацким присади-ма, већ да их изводи из кошница и да их калемим, узимајући калем-гранчице с нај-бољих свиња.

Но, осим тога, воћњаци страдају и од тога, што се воћке, врло често засађују, а најчешће пате због тога, што се на њих не обраћа никакв пажња, већ се оставе судби, нигда се не окопавају засађене воћке, нигда се по воћњаку не оре итд., те се воћњак заплоджи, порасте коров, махом аптовина, а гдје не буде корова, ту се може често пута косити.

И, такав немар трпи баш овај народ, који има тако лијепу пословицу: „Ко по воћњаку коси, тај ракију проси!“

У Русији ипр. по воћњаку ору и засијавају усјеве пуних пет година, од кад воћке засаде, разумије се, уз то сваке године љубре око воћки. После пет година тамо се више ништа не засијава, али се пак између воћки, врло често преорава да се не би воћњак заплоджио.

И код нас влада обичај, да се по засађеном воћњаку двије три године оре и засијава, али се тај посао даље не продужава. Воћњак се после заливади, и тек јагњад и телад држе се ту, ради наше. Ријетко ко држи свиње у воћњаку.

Међутим држање свиња у воћњаку веома је корисно.

Плод, који с воћки опада, не труне узалуд већ га свиње поједу. Осим тога, свиње у воћњаку имају пашу, те заштеде другу храну, а како су воћњаци махом ограђени, то се заштеди и чуварина, чобанија, коју би иначе требало рачунати, кад би се свиње изгониле на утрину или у планину.

За сам воћњак свиње су корисне, јер оне прерове сав простор, те не даду да воћњак обрасте у траву.

Уз то свиње веома добро дубоким ришцањем искорјењују коров, нарочито аптовину. С јесени и зими треба само мало накопати мјеста куда по воћњаку

расте аптовина и посути мало овсом, па ће свиње то у толикој мјери разрити, да ће повадити све жиле.

Држање свиња у воћњаку корисно је још и због тога, што се у воћњаку не може земља да стврдне и образује кору, кроз коју вода не може да пробија, већ кроз разривену земљу упија се и расто-пљени снјега и кишница, и на тај начин задржава се тако потребна влага воћњаку.

Држање свиња у воћњаку има и ту добру страну, што се земља умјерено, таман онолико, колику се воћњаку смије допустити, удобрава, нешто изабацима самих свиња, а нешто опет остацима хране, која се свињама по земљи баца.

А да држање свиња по воћњацима корисно утиче на развијање воћки отуда, што разривену земљу лакше до живота допре утицај сунца, ван сваке је сумње.

Сви, дакле, разлози говоре за држање свиња у воћњаку. С тога сваки пољопривредник, гријешни који своје свиње пушта да лутају којекуд, већ треба да их у воћњаку држи. Онај, који свиње не гаји, треба баш зарад воћњака да их набави.

Држање свиња у воћњаку штетно је само првих година, кад су присади танки и слаби, јер их свиње чешањем о њих могу искривити или ровене око живота иштетити. Али после три четири године, тј. онда, од кад се по воћњаку престане орати, неопходно је присуство свиња.

Ко опроба увјериће се да је све овако.

„Цар. Гласник“.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Цетиње, 5 марта.

(Из Зетског Дома.) У суботу је била посљедња забава са игранком овдјеш по-клада. У првом дијелу распореда између разијех комада, што је отпенао хор под управом вриједног капелника наше војне музике, г. Вимера, г. др Марин отпјевао је „Дјевојка на студеницу“, нову компози-цију Н. С. Књаза Мирка за бас-соло. Млади Књаз, који је био присутан, био је одуше-вљено акламиран и аплаудиран од пуне куће публике. У другом дијелу су наши вриједни дилетанти представљали шаљиву игру „Рат женама“, коју је превео с ита-лијанског г. М. К. За тијем је слиједила игранка, која се завршила котиљоном.

(Из главног одбора за скупља-ње добровољнијех прилога на по-дизање дома умоболнијех.)

(Наставак.)

	Фер. в.
Г. Перо Дрљача, Бос.-Нови	50 —
Г-ђа Јов. А. Ракић, Калиновик	8 —
Г. Др Б. Перацић, шеф салитета	100 —
Г. Војвода Гавро Вукотић, Ми-нистар Иностран. Дјела	100 —
„Славо П. Рамадановић, секр.	

Гдје је покој и спасење,
Али срце друго иште:

О, да ми је тамо бити,
У дјетињству гдје сам био —
Ја бих само за час један
Рај и вјечност пром'јенио!...

XXVI.

„Када станем умирати. —
Знај, далеко тај час није —
У наш врт ме ти пренеси,
Међ' два цбуна акације!...

Гдје но густа трава ниче
И мирише ваздух свјежи,
Гдје на сунцу игра златни
И прозрачни листак њежни.

Кажи нек ме ту оставе! —
Ја ћу у тај час посљедњи
Лазур неба погледати,
Погледати Кавказ с'једи!

Можда ће ми хлађан вјетрић
Дон'јет поздрав с те висине, —
Те ћу једном опет чути
Мили гласик домовине!

Замислићу друга, брата,
Изнад мене како стоје, —
И од зноја самртнога
Вришћу ладно чело моје!...

Како тихо о мом крају
С усана им пјесма лети —
Замислићу, па умр'јети,
И никога нећу клети!...

Петроград 1894

Божји свијет снивао је
Очајања тешке спове.

Бар пупавац да закрвчи,
Ил' скакавац да запоје,
Ил' потока жубор њежни
Ка' дјетињи шалат што је...

Чула се је змија само,
По бурјану сухом томе, —
Пузаћ' бразде остављала
По пијеску расутоме.

Час би сјајем заблистала
По леђима жутијема,
Као да је покривена
Надписима златнијема.

Час по п'јеску играјући
У три круга би се свила;
Час у цбуње подалеко
Ка' од ватре одскочила...

XXIII.

„Небо ј' било св'јетло, тио.
Кроз маглу сам ја видно
Двије горе — иза једне
Манастир се наш б'јелио.

Доље Кура и Арагва
Острвца су се сребрили,
И бјежали поред цбуња
Ка' другови да су били...

Далеко ми до њих било!
А несвијест устат смета;
Да повичем — сух ми језик
Без ријечи, без покрета!...

Умира' сам, и бунцање
Предсамртно мучило ме.
Мишљах, лежим на дну р'јеке
Дну дубоком и влажном.

Тајна магла око мене;
Жеђ вјечиту струја гуди,
И ледена са жубором
У моје се слива груди!...

Страх ме бјеше да не заспим —
Довољан сам тако био...
Нада мном се повисоко
Вал до вала притајио!...

Кроз кристал му сунце сјало
И мјесеца умиљније;
На зрацима играло је
Стадо риба шареније...

И сад добро памтим једну, —
Ох, мила ми ласка њена:
По леђима — чистим, сјајним
Златом бјеше покривена.

Поред главе вијугала,
А зелена дивна ока
И погледа, гледа њежна,
Жалостива и дубока.

Надивит' се н'јесам мога'
Гласу томе умиљном;
Час шапуће, а час пјева,
А час ћути преда мноме.

Збораше ми:

„Дјете моје, немој ићи,
Са мном зај'дно живи, стој:
У води је живот диван —
Ту је и хлад и покој.

„Сазваћу ја сестре моје:
Коло ћемо окренут' —
Развеселит' мутне очи,
Дух изнурен подигнут'.

„Спи! постеља мека ти је,
Покров твој је привидан.

Проћ' ће љета и вјекови
Ти ћеш чудни сн'јеват' сан.

„О, мој мили! ја те љубим,
Теби скриват' нећу, не!
Ка' што вала љубим струју
Као живот — љубим те!...

И дуго сам, дуго слуша';
Мислио сам, — тихе гласе
Слива струја са р'јечима
Златне рибе моћ' таласе.

Ту ја себе заборавих.
Згасну Божји сјај ми ока —
И ја падох, — на ум сађе
Магла густа и дубока!...

XXIV.

„Нашли су ме и подигли...
За остало ти знаш како.
Свршио сам. Па ми вјеруј,
Ил' не вјеруј — све једнако.

Једно жалим: труп ми хладни
Код предака неће гњети;
Збор мука ми привућ' никог
Да се мене у гроб сјети.

XXV.

„С Богом, оче... дај ми руку:
Ти осјећаш, моја гори?...
Тај ме пламен, с млађих дана
У грудима, тајно мори.

Тамницу је прогорио, —
Нема ране сад у њима;
Вратиће се Оном који
Даје живот и узима!...

Но, што с тиме? Дух ће поћи
У небесно то склониште,

мин. инст. дјела	5 —
Н. Ивановић	5 —
Радое Рогановић, блајиник мин. финансије	5 —
Ђуза Ђурашковић, секр. мин. Војног	10 —
Стево Татар, секретар мин. унутр. дјела	10 —
Мило Милетић, секретар мин. финансије	5 —
Рамо Н. Мартиновић, секрет. мин. унутр. дјела	5 —
Крето Матановић, прото цетињски	10 —
Мато Вујић, пећар	5 —
Јован Р. Капаћенић, трговац Ристо Тамирић, трговац	2 —
Петко Пајанић, трговац	2 —
С. Радуловић, секр. упр. вар. Цетина	5 —
Јошио Н. Мартиновић	1 —
Ђоко Дрекаловић, секр. Општ. Цетина	5 —
Богодо Мартиновић, секр. упр. вар. Цетина	1 —
Перо М. Почек, писар управ. вар. Цетина	1 —
Браћа Кодељи, трговци	5 —
Лале Вукчић, дир. г. локаде	4 —
Перо Јововић, заступ. управ. Свијетлог Двора	5 —
Нико Почек, кужинар главне Локаде	4 —
Јово Калуђеровић, професор Марко Јованов Томовић	5 —
Илија Богданов Јабучанин Ристо Стаматовић	7 —
Ранко В. Тајенић	5 —
Џивко Драговић, професор Никола Јовановић, гостионич. Мато Шпанол, бравар	5 —
Саво Н. Ђиновић	5 —
Јосиф Шпанол	2 —
Видко Мурвар	1 —
Филип Јерговић, професор Јово Ђепана, управ. гимназ.	10 —
Ш. Е. Пиге, наставник Н. С. Књаза Мирка	50 —
Поп Ђока Мијушковић	50 —
Јован Ђазовић, члан Вел. Суда Командир Мило Мартиновић	20 —
Љабуд Гојинић, окружни капетан — Вир	5 —
Андреја Вукотић, началник мин. унутр. дјела	20 —
Павле М. Вујиса, секретар Великог Суда	10 —
Митар Н. Ђуриновић, секретар Великог Суда	5 —
Милован Ђаковић, окружни капетан — Подгорица	20 —
Ђуро Поповић, главни школ. надзорник	10 —
Видо В. Мартиновић, чинов. Вел. Суда	10 —
Андреја Мијушковић	10 —
Марко Газивода, ађут. министра Војног	5 —
Јово Вујичић, трг. из Котора	10 —
Свега фиорина а. в.	665 —
Од првих приложника	3858 70
Укупна сума до данас	4523 70
(Наставиће се.)	

(Италијанска колонија) Коликогод је малобројна овдашња италијанска колонија опомадне је послала рођендан Н. В. Краља Умберта заједничком вечером, гдје су се веселили до касно, и подијелили најпозније честитање Н. Преуза. госп. Маркизу Кастелбанку.

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

РИМ, 27 фебруара. — „Трибуна“ јавља да се чека у Риму министар китајски у поведјелник. Влада је одлучила да се држи свог политичког програма на крајњем истоку. Кавенаро је дуго конферирао са инглескијем послаником Куријем да прецизира границе инглеског подржавања. На исти начин је конферирао са посланицима Француске и Њемачке. Држи се да ће Де Мартино добити коначне инструкције кроз два три дана, и онда према држању китајске владе Италија ће изаћи из фазе очекивања.

ПЕКИН, 27 фебруара. — Китајска влада одговарајући на ноту инглеског министра у корист захтевања Италије одлучно одбија преговарање о тој ствари.

БУДАПЕШТА, 27 фебруара. — Сабор је примио без промјене привремени компромис с Аустријом.

РИМ, 28 фебруара. — Агенција „Стефани“ дементира вијест, да је Де Мартино предао другу ноту китајској влади.

БИОГРАД, 28 фебр. — Мавзуров, руски отправник посала, данас је званично посјетио министра преје двика Ђорђевића.

ВИНДЗОР, 28 фебр. — Краљица Викторија кренула је пут јужне Француске.

БУЛОН, 28 фебруара — Инглеска Краљица дочекала је свијем властима и војничкијем почастима.

ПАЗИЗ, 28 фебруара. — Социјалист Сембат у камари је предложио, да се укину војнички аташеи у иностранству, јер служе да организирају шпијунажу. Пошто је Фрајсине доказао потребу аташеа, предлог је одбијен.

КАНЕА, 1 марта. — 80 црногорскијех војника, који су овдје били, данас су отпутовали.

ПЕТРОГРАД, 1 марта. — Руско географско друштво послало је нову експедицију научну у централну Азију. Цар је дао трошак.

ТУЛОН, 1 марта. — Инглеска Краљица на проласку овдје изјавила је префекту саучешће у катастрофи и симпатије за жртве експлозије.

НИЦА, 1 марта. — Присјела је инглеска Краљица, дочекала грађанскијем и војенијем властима. Одате су јој војничке почести. Краљица је пошла у Циме попраћена коњаницама.

ЛОНДОН, 2 марта. — У доњој кући Бродрик је изјавио да није основан глас, да Италија намјерава уступити Еритреу Инглеској. Што се тиче Китаја, Инглеска као стари пријатељ Италије подржава њене дипломатске кораке у Китају, и желио јој добар успјех.

ПЕКИН, 2 марта. — Де Мартино управно је китајској влади другу ноту, тражећи да опет прими прву ноту, коју је била одбила, и да се изјави да је готова на преговоре. Китајска влада је одговорила да је готова да натраг узме повраћену ноту, али није показала расположење да уђе у преговоре.

РИМ, 3 марта. — Одговарајући на интерпелацију у камари, Канеvaro је изјавио, да влада посигури у Китају у потпуном своризуму са заинтересованијем велесилама. Влада италијанска је управила ултиматум Китајској, налажући јој да у року од четири дана усвоји у начелу италијански захтев. Влада италијанска је тврдо одлучила да постигне дипломатскијем путем тражену концесију.

БЕРЛИН, 2 марта. — Рајхстаг је одбио са 209 против 41 гласа владин предлог о умножењу војске у мирно доба. Такођер је одбио предлог одборов да с мањи само 7000 број момака. Остали предлог је примљен. Треће читање у четвртак.

ПАЗИЗ, 3 марта. — Касациони суд одлучио је, да тражи од ратног министра тајне списе у Драфусовом процесу. Лубе је помиловао све особе осуђене полцијаски због бунтовног клицања о његовом избору за пресједника.

ХЕГ, 4 марта. — На конференцији за разоружање биће заступљене све јевропске државе, Америчке Сједињене Државе, Китај, Персија, Јапон и Сијам.

КАНЕА, 5 марта. — Послије 25 дана дискусије народна екупштина је примила коначно критеки устав у ком је 110 чланака.

АТИНА, 5 марта. — Нова камара је отворена престонијем говором. Краљ Ђорђе захваљује велесилама за наименовање Принца Ђорђа, и набраја разне законске предлоге, што ће се камари поднијети.

ФРИДРИХСРУ, 5 марта. — У присуству Цара Вилхелма и породице

Бисмаркове данас је коначно сахрањено тијело Бисмарково у маузолеу, са војничкијем почастима. Послије Погреба Цар је ручао са породицом Бисмарковом. Херберт најстарији син Бисмарков испратио је Цара до жељезничке станице, гдје се Цар с њим опростио најсрдачније.

БЕРЛИН, 5 марта. — Рајхстаг коначно примио војнички предлог по предлогу одборовом са 222 против 132 гласа, заједно са предлогом Либеровом из центра, који гласи: рајхстаг се изјављује да је готов ступити у нове преговоре са владом односно броја војске у мирно доба, ако онај не буде довољан, што је одбор означио.

ПАЗИЗ, 6 марта. — У камари при расправи поморског буџета министар Локроа изјавио је да Француска има флоту тако знамениту као Инглеска и војску тако многобројну као Њемачка, али је обнављање француског бродовља потребито Француској, која жели мира, али мора организирати мрнарицу да одбије нападај.

МАДРИД, 6 марта. — Регенткиња је ратифицирала трактат мира са Сједињенијем Државама.

Објава.

Илија Јазарев Никчевић из Ђеклића пошао је у свијет прије четрдесет година. Фамилији својој није се јављао ево већ пуних 28 година на молбу које препоручује се свакоме ко би што-год знао о реченом Илији да достави

КАП. КЊ. МИН. СПОЉ. ПОСЛОВА. (1—5)

Никола Живков Капурановић из Никлића-Брезовика, дијете од 12—13 год. прије два мјесеца некуд се обестрвило.

На молбу његовијех сестара препоручује се сваком ко би што год знао о истом да достави

КАПЦЕЛАРИЈИ МИН. СПОЉНИХ ПОСЛОВА Цетиње, 11 фебруара 1899 г. (4—4)

Објава.

Пошто се није нико пријавио да купи кућу Марка Ђиновића овд. на 15 ов. мјесеца, која је била изнешена на јавну продају Објавом од 2 децембра прошле год. Број 2224. преко „Гласа Црногорца“, то се иста кућа поново износи на јавну продају до 1 марта ове године по наредби Књ. Великог Суда од 25 ов. мјес. Број 169—IV—1898—83.

Ко би желио купити поменућу кућу, нека се пријави 1 марта ове год. овој Управи, којег ће се дана дати понудиоцу највише цијене, а купац ће се чекати за исплату до 1 маја ове године.

Број 129. Цетиње, 25 Јануара 1899. УПРАВА ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 11 108 (5—5)

Објава.

Земља кап. Шпира Вуисића у „Брезн“ (колашињски округ) овим се износи на јавну продају за нмир његових дугова, којима је рок исплате пронао 1 Јануара т. г., а којима капетан Вуисић није могао одговорити.

Земље има, што орачице што косачице 80 рала, сва се да тонити, а граници, од истока комуном и пу-

тем сеоцима; од запада: комуном покрај ријеке Шаре; од сјевера: комуном и земљама Милана Радованова, Пера Тошпића, Митра Пунићина и Живка Мијатова; а од југа: земљама Мира Дедовића и Панта Цемовића.

Рок јавној продаји остављен је од 15 Јануара т. г. до 15 Априла исте год. ког ће се дана земља уступити понудиоцу највише цијене, под условом да новац овом суду положи 15 Маја т. г.

Колашин, 15 јануара 1899 год. Број 20 IV. 1899. 7. Окружни Суд.

Број 13 129 (4—10)

ОБЈАВА.

Услед понуђене прије ниске цијене за уљану фабрику и салунару са односним спремама г. Ђабуда Врбиче, која је била изнешена на јавну продају објавом од 13 новембра прошле 1898 год. Број 152 преко „Гласа Црногорца“ у бројевима: 47, 48, 49 и 50; то се иста поново износи на јавну продају до 1 априла ове год. сагласно допису Окр. Суда од 4 т. мј. број 34—IV—898—78 а са снагом наредбе Великог Суда од 4 истог мј. број 292.—

Ко би желио купити речено нека се пријави потписатој на 1, априла ове год. ког дана ће се уступити понудиоцу највише цијене.

Гар, 6 фебруара 1899. Број 47 899 28.

Управитељ Вароши кап. Стефо Новаковић. Број 17 116 (4—4)

ОБЈАВА

Овим се износи на јавну продају један дућан пок. Васа Гвоздопопића у Миркову варош, с магазином и припадајућом бантом, за нмир његових дугова. — Исти се дућан налази у улици „Књаза Николо“, под број 34, те има с лица двоје врати.

Ко би желио тај дућан купити, нека се пријави код ове управе на 16 марта ове год. ког ће се дана иста уступити понудиоцу највише цијене.

К броју 148. IV. 1899. 130. Подгорица 16 фебруара 1899.

Управитељ вароши кап. Ст. Раичковић. Број 19 82 (3—3)

Објава.

Овијем се износи на јавну продају, двокатна кућа Марка Вукотића, постојећа у овој вароши за нмир његових дугова, која се састоји из четири повине сухоте, и при истој теза са припадајућом бантом.

Ко би поменућу кућу желио купити нека се пријави 1 Маја ове године потписатој Управи, којег ће се дана уступити понудиоцу највише цијене.

Број 455. Цетиње, 4 Марата 1899. УПРАВА ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 23 65 (1—4)